

Arrest

nr. 237 364 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 april 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 19 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij in wezen niet verder komt dan het bekritisieren van de gevolgde procedure, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het vergoelijken en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.2.1. Verzoeker verwijst vooreerst naar de artikelen 57/6/1, § 1 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de bestreden beslissing te laat werd genomen om te kunnen pretenderen dat in casu een versnelde procedure werd toegepast.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen heeft namelijk slechts tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Verzoeker beschikte thans

dus over een beroepstermijn van 30 dagen. De Raad voegt nog toe dat verzoeker niet kan voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen zijn beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker kan gelet op hetgeen volgt ook niet worden gevolgd in zijn algemeen betoog: "Zonder dat er aldus toepassing werd gemaakt van artikel 57/6/1, §1 VW, meent de verwerende partij het verzoek van de verzoekende partij conform artikel 57/6/1, §2 VW i° artikel 57/6, eerste lid, 2° VW als "kennelijk ongegrond" te kunnen beschouwen, wat betekent dat zij meent de zaak minder grondig te moeten onderzoeken en aldus een zwaardere bewijslast op de schouders van de verzoekende partij te mogen leggen.

De gevolgen hiervan vallen vast te stellen aan de hand van het oppervlakkig onderzoek dat de verwerende partij heeft gevoerd (zie ook tweede middel)."

3.2.2. De commissaris-generaal stelt op pertinente gronden vast dat het inconsistent gedrag van verzoeker niet overeenstemt met de door hem voorgestelde vrezes. De commissaris-generaal verwijst hierbij onder meer naar de reis die verzoeker in april 2018 ondernam met zijn vrouw en kinderen naar verschillende Europese landen zoals Slovenië, Oostenrijk, Kroatië en Hongarije, maar er geen aanvraag om internationale bescherming indiende. Verzoeker kan dit niet verschonen door voor te houden dat hij hoopte dat de Albanese autoriteiten concrete maatregelen zouden nemen tegen L., dat dat iets zou veranderen en dat hij beschermd zou worden. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, strookt de houding van verzoeker niet met de houding van iemand die vreest voor vervolging. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker verderop in zijn verzoekschrift een betoog wijdt aan het gebrek aan vertrouwen in de Albanese politie en de aanwezigheid van corruptie in Albanië hetgeen aldus klemmt met voormelde formulering van hoop. Wat er ook van zij, de Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming formuleert. Verzoekers houding en het feit dat hij 'kiest' waar hij internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerm minst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Wat het inconsistente gedrag betreft inzake de vrouw en de kinderen van verzoeker, poneert verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw dat hij degene was die direct gevaar liep en geïsoleerd werd terwijl hij deze verklaring eerder wijzigde naar de bewering dat ze eigenlijk toch wel gevaar lopen (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 30 september 2019, CGVS, pagina 21). Dit ondermijnt niet enkel de geloofwaardigheid van het relaas, doch weerlegt hoe dan ook volgende motieven van de bestreden beslissing niet: "Aangezien u beweert dat uw directe collega, die samen met u werkte aan het onderzoek naar L., zijn vrouw en kinderen reeds in 2007 naar Griekenland bracht, mag het verbazen dat u uw gezin niet in veiligheid bracht (CGVS2 p.20-21). Uw vrouw en kinderen wonen immers nog steeds op hetzelfde adres in Tirana waar jullie de laatste jaren van uw verblijf woonden (verklaring DVZ d.d. 29/10/2018 vraag 10, 15 en 16; CGVS1 p.7; CGVS2 p.28). Rekening houdend met voorgaande vaststellingen, en met het idee dat indien uw vervolgers daadwerkelijk op zoek zouden zijn naar u, kon u verwachten dat men naar uw huis zou komen om u te zoeken. In die zin, en gezien de meedogenloze reputatie van L. (zie administratief dossier) en het handelen van uw directe collega, kan men verwachten dat u uw gezin niet in Albanië zou laten blijven en u uw vrouw niet vanuit Luxemburg zou laten terugreizen naar Albanië indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben."

Verzoeker slaagt er ook niet in te verschonen dat hij zijn vrees voor de Albanese autoriteiten niet meedeelde tijdens de asielprocedure in Luxemburg. Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de autoriteiten van een ander land vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij de aanvang, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij van meet af aan en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie

geeft over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat zij hierover concrete, correcte en coherente verklaringen afleggen. Verzoeker is hier echter manifest in gebreke gebleven, getuige hiervan de verschillende concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoeker op generlei wijze worden weerlegd. Verzoeker kan zich dan ook niet verschuilen achter zijn veronderstelling dat de problemen met L. reeds voldoende waren om in Luxemburg internationale bescherming te krijgen, noch achter zijn beroepsovertuiging en werk voor de geheime dienst.

Omtrent de vaststelling betreffende het gebrek aan concretisering van zijn vrees ten aanzien van L. en de andere criminele bendes, komt verzoeker in wezen niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen wat aldus voormeld gebrek niet invult. Ook het motief van de bestreden beslissing waarvan het besluit luidt dat de idee dat L. zijn macht en invloed vanuit de gevangenis verder kon handhaven, maar verzoeker al die tijd met rust liet tot pas twaalf jaar later het asielrelaas in een ongeloofwaardig daglicht stelt, blijft staande. Opnieuw beperkt verzoeker zich tot een niet gefundeerde bewering – dat hij eerst criminele bendes moest uitschakelen alvorens hij verzoeker kon viseren – in een poging de gevolgtrekking van de commissaris-generaal te bekritisieren, doch waarmee hij niet kan overtuigen. Ook verderop in zijn verzoekschrift gaat verzoeker voorbij aan de kern van de zaak door aan te geven dat er geen tegenstrijdigheden zouden zijn aangezien de achtervolging plaatsvond op 21 april 2018 en hij op 23 april 2018 werd geslagen door drie onbekenden. Met de verschoning, zijnde het geheim karakter ervan, voor het gebrek aan bewijs van de opdrachten gedaan in opdracht van de CIA overtuigt hij evenmin. De Raad benadrukt vooreerst dat de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. Uit het voorgaande besluit de Raad verder dat verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar zijn eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen te ontkrachten of te weerleggen. Hij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas.

3.2.3. De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoeker in Albanië nooit om bescherming omwille van zijn problemen vroeg of ze ergens kenbaar maakte. Hij meent dat het feit dat verzoeker als voormalig lid van de Albanese autoriteiten zijn problemen niet kenbaar maakte bij de autoriteiten, de geloofwaardigheid schaadt van zijn voorgehouden vrees.

De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Verzoeker komt immers niet verder dan de algemene bewering dat hij geen vertrouwen heeft in de Albanese politie en de verwijzing naar het bestaan van corruptie in het land. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verzoeker kan zich niet verschuilen achter zijn afgelegde verklaringen, noch achter algemene verwijzingen naar corruptie. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel. Het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij slaagt er niet in deze bevinding in een ander daglicht te stellen door aan te voeren dat het niet door toedoen van de Albanese autoriteiten is dat maatregelen werden genomen tegen L., maar wel door de tussenkomst, het aandringen en de druk die uitgeoefend werd door de Italiaanse geheime dienst. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande stoelen op de eigen verklaringen van verzoeker waarin hij bevestigde dat L. door de autoriteiten werd vervolgd en veroordeeld (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS van 27 augustus 2019 pagina 14 en van 30 september 2019 pagina 19). De vaststelling dat hij werd vervolgd en veroordeeld wijzigt overigens niet doordat al dan niet druk zou zijn uitgeoefend. Verzoeker slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de

gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.2.4. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 25 mei 2020 voert verzoekende partij aan dat zij zich niet akkoord kan verklaren met de beschikking. Zij haalt, net zoals in haar verzoekschrift, aan dat niet wordt getwijfeld aan het feit dat zij werkzaam was bij de Albanese inlichtingen.

Waar in de beschikking wordt gesteld dat het CGVS op pertinente gronden heeft vastgesteld dat het inconsistent gedrag van verzoekende partij niet overeenstemt met de door haar vooropgestelde vrezen, merkt verzoekende partij op dat het voor haar niet zo eenvoudig was om haar land zomaar te verlaten, gezien ook het werk dat zij deed voor de Albanese inlichtingendiensten. Het feit dat zij eerder het land verliet en daarna terugkeerde, was weldegelijk omdat zij hoopte dat de situatie in Albanië opgelost zou kunnen geraken door toedoen van de Albanese autoriteiten. Men lijkt uit het oog te verliezen dat verzoekende partij geen 'gewone burger' was en dat zij zich niet zomaar wilde laten weggagen uit haar land. Naarmate de tijd vorderde echter, zag zij in dat het geen optie was om er te blijven. Er mag niet zondermeer van worden uitgegaan dat verzoekende partij geen reële vrees zou hebben voor haar leven, omdat zij terugkeerde naar haar land, zeker niet rekening houdend met haar specifiek profiel.

Omtrent haar verzoek om internationale bescherming in Luxemburg stelt verzoekende partij dat zij erg zuinig was met de informatie die zij gaf, uit loyaliteit voor haar job en omdat zij ook zo getraind was geweest. Zij deelde in Luxemburg de informatie mee die haar nuttig en voldoende leek om bescherming te kunnen krijgen. Gezien het over zeer gevoelige informatie ging, trachtte zij – vanuit haar beroepsovertuiging – enkel de hoogstnodige informatie te geven aan de Luxemburgse autoriteiten. Gezien zij er een negatieve beslissing kreeg, heeft zij ingezien dat zij volledig open kaart diende te spelen en heeft zij al haar problemen uiteen gezet bij de Belgische asielinstanties.

Verder stelt zij omtrent de vaststelling dat L. haar 12 jaar met rust liet dat zij uiteraard niet in het hoofd kan kijken van de leden van deze criminele bende, doch heeft zij verteld wat volgens haar de reden kan

zijn hierachter, namelijk dat hij eerst nog andere vijanden had met wie hij moest afrekenen alvorens hij zijn pijlen richtte op verzoekende partij. Dit is ook maar een vermoeden van verzoekende partij. Zoals reeds aangehaald is het onmogelijk voor verzoekende partij om de ware beweegredenen van derden te kennen. Om dit dan ook als een van de hoofdargumenten aan te halen om haar relaas in twijfel te trekken, gaat dan ook niet op.

Tot slot begrijpt zij niet dat er nog steeds wordt volgehouden dat verzoekende partij bescherming had moeten vragen aan de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij merkt nogmaals haar specifiek profiel op. Zij werkte bij de Albanese geheime dienst en was ook werkzaam voor de CIA. Haar profiel en problemen gingen het petje te boven van Albanese politie. Er wordt niet betwist dat L. een bijzonder gevaarlijke crimineel is, die zelfs vanuit de gevangenis mensen kon laten vermoorden.

3.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij per pleitnota van 25 mei 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 2 april 2020 en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

3.3. Waar verzoekende partij in haar pleitnota, weliswaar in licht gewijzigde bewoordingen, net zoals in haar verzoekschrift, opnieuw stelt dat het feit dat zij eerder het land verliet en daarna terugkeerde, weldegelijk was omdat zij hoopte dat de situatie in Albanië opgelost zou kunnen geraken door toedoen van de Albanese autoriteiten, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“3.2.2. De commissaris-generaal stelt op pertinente gronden vast dat het inconsistent gedrag van verzoeker niet overeenstemt met de door hem voorgestelde vrees. De commissaris-generaal verwijst hierbij onder meer naar de reis die verzoeker in april 2018 ondernam met zijn vrouw en kinderen naar verschillende Europese landen zoals Slovenië, Oostenrijk, Kroatië en Hongarije, maar er geen aanvraag om internationale bescherming indiende. Verzoeker kan dit niet verschonen door voor te houden dat hij hoopte dat de Albanese autoriteiten concrete maatregelen zouden nemen tegen L., dat dat iets zou veranderen en dat hij beschermd zou worden. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, strookt de houding van verzoeker niet met de houding van iemand die vreest voor vervolging. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker verderop in zijn verzoekschrift een betoog wijdt aan het gebrek aan vertrouwen in de Albanese politie en de aanwezigheid van corruptie in Albanië hetgeen aldus klemmt met voormelde formulering van hoop. Wat er ook van zij, de Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming formuleert. Verzoekers houding en het feit dat hij ‘kiest’ waar hij internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerm minst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.”*. In haar pleitnota stelt zij verder dat het voor haar niet zo eenvoudig was om haar land zomaar te verlaten, gezien ook het werk dat zij deed voor de Albanese inlichtingendiensten. Haar voorgaand betoog maakt het des te onbegrijpelijker dat zij in april 2018 toen zij op reis was doorheen verschillende Europese landen geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Door het stellen dat zij geen ‘gewone burger’ was, dat zij zich niet zomaar wilde laten weggagen uit haar land, en dat naarmate de tijd vorderde zij echter inzag dat het geen optie was om er te blijven, biedt zij geen verschoning voor haar inconsistent gedrag en werpt zij geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

Daarnaast wijst de Raad nog op de andere vaststellingen aangaande verzoekende partij haar inconsistent gedrag uit de bestreden beslissing: *“(…) U verklaarde immers reeds een vrees te koesteren voor L.(…) sinds 2006, voor de Albanese autoriteiten sinds 2005 en voor de moslimextremisten sinds 2013 (CGVS2 p.12,19,26,30). U verklaarde bovendien sinds uw ontslag in augustus 2016 bijna altijd binnenshuis als een gevangene te hebben verbleven omwille van uw vrees (CGVS2 p.15,17,28). Als u zich dan toch buitenshuis begaf dan deed u enkel een beroep op een specifieke taxichauffeur die u kon vertrouwen (CGVS2 p.15-18). Enerzijds bleef u dus uit angst steeds binnen in uw huis gedurende twee jaar en verplaatste u zich enkel met een bepaalde taxichauffeur, maar anderzijds vroeg u in andere landen geen bescherming aan wanneer u daar de kans toe had. Dit is geen gedrag dat valt te rijmen met uw vrees voor vervolging. Een ander heikel punt blijkt uit uw gedrag en dat van uw vrouw op sociale media. Zo zien jullie er schijnbaar geen graten in om foto's te posten van u, van uw vrouw en van jullie twee kinderen op uiterst herkenbare plaatsen (CGVS2 p.29 en zie bijlage bij de notities; zie administratief dossier). Uw argumentatie dat deze foto's net goed zijn aangezien men u dan in andere*

landen of steden zal zoeken, kunnen vanzelfsprekend niets wijzigen aan deze vaststellingen (CGVS2 p.29). Niet in het minst door uw eerdere verklaringen dat de criminele netwerken net reiken tot in andere landen (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 27/08/2019, hierna CGVS1, p.7). Door deze verklaringen omtrent de criminele netwerken die reiken tot in andere landen waaronder België (CGVS1, p.7), is het des te opvallender dat u selfies maakt op bekende plekken in België (zie administratief dossier). Van iemand die om en bij de 15 jaar voor de inlichtingendienst heeft gewerkt (CGVS2 p.4) en die een werkelijke vrees voor vervolging koestert, kan verwacht worden dat hij zijn gedrag daarop afstemt. Hetgeen niet van u gezegd kan worden.”. Zij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

3.4. Met het louter herhalen in haar pleitnota, weliswaar in licht gewijzigde bewoordingen, van haar argumenten uit haar verzoekschrift waarom zij haar vrees voor de Albanese autoriteiten niet meedeelde tijdens de asielprocedure in Luxemburg (het feit dat de problemen met L. reeds voldoende zouden zijn om in Luxemburg internationale bescherming te krijgen, haar beroepsovertuiging en werk voor de geheime dienst), werpt zij geen ander licht op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Verzoeker slaagt er ook niet in te verschonen dat hij zijn vrees voor de Albanese autoriteiten niet meedeelde tijdens de asielprocedure in Luxemburg. Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de autoriteiten van een ander land vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij de aanvang, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij van meet af aan en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat zij hierover concrete, correcte en coherente verklaringen afleggen. Verzoeker is hier echter manifest in gebreke gebleven, getuige hiervan de verschillende concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoeker op generlei wijze worden weerlegd. Verzoeker kan zich dan ook niet verschuilen achter zijn veronderstelling dat de problemen met L. reeds voldoende waren om in Luxemburg internationale bescherming te krijgen, noch achter zijn beroepsovertuiging en werk voor de geheime dienst.”.*

3.5. Met het stellen in haar pleitnota dat er aan verzoekende partij wordt gevraagd een reden te geven waarom L. verzoekende partij 12 jaar met rust liet, dat zij uiteraard niet in het hoofd kan kijken van de leden van deze criminele bende, dat dit ook maar een vermoeden van verzoekende partij is, en dat het onmogelijk is voor verzoekende partij om de ware beweegredenen van derden te kennen, en het herhalen van argumentatie uit haar verzoekschrift, weliswaar in licht gewijzigde bewoordingen, werpt zij geen ander licht op de grond in de beschikking omtrent de vaststelling dat L. zijn macht en invloed vanuit de gevangenis verder kon handhaven, maar verzoekende partij al die tijd met rust liet tot pas twaalf jaar later: *“Omtrent de vaststelling betreffende het gebrek aan concretisering van zijn vrees ten aanzien van L. en de andere criminele bendes, komt verzoeker in wezen niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen wat aldus voormeld gebrek niet invult. Ook het motief van de bestreden beslissing waarvan het besluit luidt dat de idee dat L. zijn macht en invloed vanuit de gevangenis verder kon handhaven, maar verzoeker al die tijd met rust liet tot pas twaalf jaar later het asielrelaas in een ongeloofwaardig daglicht stelt, blijft staande. Opnieuw beperkt verzoeker zich tot een niet gefundeerde bewering – dat hij eerst criminele bendes moest uitschakelen alvorens hij verzoeker kon viseren – in een poging de gevolgtrekking van de commissaris-generaal te bekritisieren, doch waarmee hij niet kan overtuigen. Ook verderop in zijn verzoekschrift gaat verzoeker voorbij aan de kern van de zaak door aan te geven dat er geen tegenstrijdigheden zouden zijn aangezien de achtervolging plaatsvond op 21 april 2018 en hij op 23 april 2018 werd geslagen door drie onbekenden. Met de verschoning, zijnde het geheim karakter ervan, voor het gebrek aan bewijs van de opdrachten gedaan in opdracht van de CIA overtuigt hij evenmin. De Raad benadrukt vooreerst dat de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. Uit het voorgaande besluit de Raad verder dat verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar zijn eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde*

tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen te ontcrachten of te weerleggen. Hij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas.”.

3.6. De Raad wijst er nogmaals op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verzoekende partij stelt in de pleitnota dat haar profiel en de problemen het petje te boven gingen van de Albanese politie en dat niet wordt betwist dat L. een bijzonder gevaarlijke crimineel is, die zelfs vanuit de gevangenis mensen kon laten vermoorden. Het voorgaand betoog biedt geen afdoende verklaring en is geen verschoning waarom zij geen beroep heeft gedaan voor haar beweerde problemen op de Albanese autoriteiten. Deze beweringen berusten immers hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS